

РЕШЕНИЕ

№ 3212

гр. София, 16.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 22.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **4552** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба на Ж. Г. Р., с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] чрез адвокат В. В., срещу ревизионен акт (РА) № Р-22002219001104-091-001/06.02.2020 г., издаден от П. Т. П., началник сектор „Ревизии“ при дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., орган, възложил ревизията и Е. Б. М. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП - С. – ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 455 от 23.03.2020 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при Централно управление на Националната агенция за приходите (ОДОП) – С..
Жалбоподателят твърди, че РА е неправилен и незаконосъобразен. Излага подробни аргументи, които могат да бъдат обобщение по следния начин: с РА не е доказан изводът за наличие на материално-правните предпоставки за реализиране на отговорността по чл. 19, ал. 1 от ДОПК, тъй като от страна на органите по приходите не са събрани доказателства за обосноваването на такава теза; фактът на теглене на парични суми от банковите сметки на дружеството не означава, че тези суми не са осчетоводявани и, че на тях не съответстват напълно обичайни търговски, респ. счетоводни операции; не е налице и съпоставка с операции, отразени в счетоводството; не са събрани конкретни доказателства, че отчуждаването на парични средства не е по повод на обичайни търговски сделки; не са налице и доказателства за наличието на причинно-следствена връзка между разпореденията на управителя с

парични средства и невъзможността да бъдат събрани дължимите данъци; позовава се на съдебна практика по приложението на чл. 19, ал. 1 от ДОПК и тълкуването на понятия като укриване на факти и обстоятелства, форма на вина, пряк или евентуален умисъл. Заявява искане оспорваният Ревизионен акт да бъде отменен.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. В., който поддържа жалбата и направените искания.

Ответникът – директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика”, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София – град, Трето отделение, 16 състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Ревизионното производство е образувано с издаването на Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-22002219001104-020-001/21.02.2019 г. като е възложено извършването на ревизия на Ж. Г. Р. за ангажиране на отговорността му по чл. 19 от ДОПК като управител на Г. 20М ООД за задължения на дружеството за данък по Закона за данъка върху добавената стойност /ЗДДС/ за периодите от м. 04.2012 г. до м. 09.2014 г. Заповедта е връчена на дружеството на 19.03.2019 г. Считано от тази дата тече определеният тримесечен срок за извършване на ревизията, който изтича на 19.06.2019 г. По реда на чл. 113, ал. 3 от ДОПК срокът е продължен до 19.08.2019 г. със Заповеди за изменение на Заповед за възлагане на ревизия /ЗИЗВР/ № 22002219001104-020-002/12.06.2019 г. Цитираните заповеди са издадени от П. Т. П., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед №РД-01-803/07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С..

Ревизията е повторна, по реда на чл. 155 ал. 4 от ДОПК и е във връзка с Решение №294/18.02.2019 г. на директора на дирекция ОДОП С., с което е отменен РА №Р-22220317002953-091-001/28.11.2018 г. и преписката е върната за възлагане на нова ревизия със задължителни указания.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22002219001104-092-001/10.12.2019 г. от ревизиращите органи, определени с посочената по – горе ЗВР. Ревизионният доклад има съдържанието, предвидено в чл. 117, ал. 2 и ал. 3 ДОПК и е връчен на жалбоподателя на 08.01.2020 г.

В срокът по чл. 117, ал. 5 от ДОПК от дружеството не е подадено възражение срещу констатациите, обективирани в РД.

Ревизията приключва с Ревизионен акт № №Р-22002219001104-091- 001/06.02.2020 г., издаден от П. Т. П. - орган, възложил ревизията, и Е. Б. М., на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията. Актът е връчен на 10.02.2020 г. Със същия на жалбоподателя, в качеството на управител на Г. 20М ООД, е ангажирана отговорност за невнесени от дружеството задължения за ДДС общо в размер на 72 769,47 лв. и лихви общо в размер на 48 812,66 лв. Същите са установени с РА №Р-22221415002149-091-001/23.02.2016 г., издаден на Г. 20М ООД в резултат на извършената ревизия по ЗДДС за периодите от м. 04.2012 г. до м. 02.2015 г. С ревизионния акт на дружеството са установени задължения общо в размер на 369 048,64 лв. и са начислени лихви за забава общо в размер на 53 678,10 лв., включително за периодите от м. 04.2012 г. до м. 09.2014 г. Ревизионният акт не е оспорван и е влязъл в сила.

Процесният РА е оспорен по административен ред пред директора на ДОДОП – С. на

основание чл. 152 от ДОПК с жалба вх. №94-Ж-5/25.02.2020 г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх. №23-22-361/28.02.2020 г. по регистъра по регистъра на дирекция ОДОП С..

С решение № 455/23.03.2020 г. на директора на дирекция ОДОП С., РА е потвърден изцяло. Същото е връчено по електронен път на жалбоподателя на 31.03.2020 г.

РА е оспорен по съдебен ред с жалба вх. № 10837/14.04.2020 г., подадена до Административен съд София - град. Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК от лице с право и интерес от оспорване – адресат на утежняващ административен акт, който подлежи на съдебен контрол, и след изчерпване на административния ред за оспорване по чл. 152 и сл. от ДОПК като абсолютна положителна процесуална предпоставка за допустимост на жалбата по аргумент от чл. 156, ал. 2 от ДОПК. С оглед на това съдът намира жалбата за процесуално допустима, поради което следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обосноваост на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

По компетентността на органа, издал РА:

Съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК в редакцията към момента на възлагане ревизията – ДВ бр. 82 от 2012 г., в сила от 01.01.2013 г., той се издава от органа, възложил ревизията, и ръководителя на ревизията. В настоящия случай РА е издаден от П. Т. П., началник сектор „Ревизии“ при дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., орган, възложил ревизията и Е. Б. М. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП - С. – ръководител на ревизията, съгласно ЗВР и ЗИЗВР, издадени от възложителя на ревизията. С оглед на това съдът намира РА за издаден от компетентни органи, съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК и Тълкувателно решение № 5 от 13.12.2016 г. по тълк. д. № 10/2016 г. на ОС на съдиите от I и II отделение на ВАС.

РА е издаден в установената писмена форма, мотивиран е с посочване на фактическите и правни основания за издаването му, като съдържа и диспозитивна част в табличен вид с посочени основание, период и размер на установени данъчни задължения. Съгласно чл. 120, ал. 2 от ДОПК РД е неразделна част от РА и в този смисъл изложените в него мотиви се ползват и като мотиви на РА. Не се установяват съществени процесуални нарушения в ревизионното производство, които са самостоятелно основание за отмяна на РА като незаконосъобразен.

В хода на ревизионното производство от фактическа страна е установено, че за периода от 22.02.2012 г. до 16.10.2014 г. Ж. Г. Р. е бил управител и собственик на 50% от капитала на Г. 20М ООД.

На ревизираното лице е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения, като на 01.04.2019 г. с вх. №59-00-338 са представени писмени обяснения.

На основание чл. 45 от ДОПК е извършена насрещна проверка на Г. 20М ООД, като е съставен Протокол за извършена насрещна проверка, с който е установено, че представляващият дружеството или друго упълномощено от него лице за контакт с органите на НАП не се откриват на декларирания адрес за кореспонденция. По реда на чл. 32 от ДОПК на дружеството е връчено ИПДПОЗЛ. Не е предоставена информация относно местонахождението на счетоводните документи, което е възпрепятствало ревизиращия екип да извърши проверка на място на оригинална счетоводна и търговска документация.

С Протокол №1595818/20.11.2019 г. като доказателства са присъединени документи, събрани в хода на предходната ревизия на Ж. Р., а именно: Искане за разкриване на банкова тайна до Софийски районен съд с изх. № 10-00- 2121/31.05.2018 г. по отношение на операциите и наличностите по банковите сметки на Г. 20М ООД; Решение от 07.06.2018 г. на СРС по гр. дело № 36809/2018 г. за разкриване на банкова тайна по отношение на операциите и наличностите по банковите сметки на дружеството; Искане за представяне на документи и писмени обяснения от трети лица до банки, подробно изброени на стр. 4 и 5 от РД, ведно с получените от тях отговори. След разкриването на банкова тайна, е установено, че дружеството е разполагало с депозитна сметка в лева, открита на 22.03.2012 г. в БАНКА П. БЪЛГАРИЯ АД, като Ж. Р. е имал спесимен да се разпорежда със средствата по банковата сметка на Г. 2 ОМ ООД. Органите по приходите са констатирани, че Ж. Р. е теглил на каса сумите, постъпили по сметката през целия период на активност на сметката, като изтеглените от него парични средства са надвишили задълженията на дружеството за данъци. В РД в табличен вид са отразени всички трансакции по дати и размер на сумите. Констатирано е, че за 2012 г. са изтеглени общо 186 867,53 лв. в брой, без да е посочено основание за теглене, за 2013 г. са изтеглени общо 157 695,65 лв. и за 2014 г. са изтеглени общо 73 340,60 лв.

От страна на органите по приходите е направен извод, че Ж. Р. не е декларирал дивиденди, получени от Г. 20М ООД, като в същото време в хода и на двете ревизионни производства същият не е представил доказателства, че изтеглените парични средства от БАНКА П. БЪЛГАРИЯ АД са постъпили в касата на дружеството и са използвани за обичайната му стопанска дейност.

В отговор на искането за представяне на доказателства, Ж. Р. е посочил, че всички счетоводни, търговски и други документи на управляваното от него дружество са предадени на новия управител, поради което не може да представя такива. Заявил е, че за целия период на управление на дружеството е ползвал външни услуги за счетоводството, като към момента на предаване на управлението му дружеството не е имало данъчни задължения. Сочил, че по времето, когато е изпълнявал длъжността управител, всички данъчни задължения са платени.

В изпълнение на указанията, дадени с Решение №294/18.02.2019 г. на директора на дирекция ОДОП С., е изискана информация от дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. с писмо изх. № 59-00-338/23.02.2016 г. В отговор е посочено, че през 2016 г. е образувано изпълнително дело №160142375/2016 г. за събиране на публичните задължения на дружеството, като с Постановление изх. №С160022-022-0017942/08.08.2016 г. е наложен заповед върху вземания от банки и безналични ценни книжа. Извършено е проучване на имущественото състояние на длъжника, като е констатирано, че липсват активи, собственост на длъжника, към които да се насочи принудителното изпълнение. На основание чл. 225, ал. 1, т. 4 от ДОПК изпълнително дело №160142375/2016 г. е прекратено на 25.02.2017 г. поради несъбираемост на задълженията.

При извършената повторна насрещна проверка на Г. 20М ООД е установено, че както и при предходната ревизия, представляващият дружеството или друго упълномощено от него лице за контакт с органите на НАП не се откриват на декларирания адрес за кореспонденция. Не са представени и относими към спора доказателства, независимо от връченото по реда на чл.32 от ДОПК искане за представяне на документи и писмени обяснения.

От страна на органите по приходите е извършена проверка в информационната система на НАП, при която е установено, че за периода от 01.04.2012 г. до 30.09.2014 г. в Г. 20М ООД, са били назначени 23 лица по трудови правоотношения, като основната му дейност е била строителство, ремонт, строително монтажни и строително ремонтни дейности. В хода на извършената на дружеството ревизия не са били представени никакви документи, включително счетоводни регистри на сметки 401 „Доставчици“, 411 „Клиенти“; материалните сметки за отчитане на стоково-материалните ценности /стоки, материали, продукцията/ и движението по тях, в това число доказателства за придобиване, съхранение и реализация на закупени материали или отчетени разходи за външни услуги по фактурите, за които не е признато право на приспадане на данъчен кредит. Във връзка с това са формирани и процесните данъчни задължения, за които е ангажирана оспорваната отговорност на управителя на дружество.

При така установените факти органите по приходите са направили заключение, че с извършените от Ж. Р. разпоредителни действия - прехвърляне/теглени на фирмените парични средства на Г. 20М ООД, в полза на управителя, задълженото лице със своето действие умишлено намалява имуществото на дружеството, което представлява препятстване за изплащането на задълженията на юридическото лице. С цел избягване на плащането на публичните задължения на Г. 20М ООД Ж. Р., действащ в качеството си на управител е теглил паричните суми от сметките на дружеството в деня, в който постъпват. Посочено е, че същите тези средства е можело да послужат за удовлетворяване на държавата, като взискател. Съгласно РА именно бездействието на Ж. Р. е в пряка връзка с начислените при ревизията задължения по ЗДДС, като същият е знаел че са възникнали данъчни задължения в резултат на ревизията на Г. 20М ООД и е избегнал заплащането им. Последното е квалифицирано, като недобросъвестно поведение от страна на жалбоподателя. В резултат на това е направен извод, че са налице всички елементи на сложния фактически състав на разпоредбата на чл. 19, ал. 2 от ЗДДС за вменяване на отговорност за задължения за данък върху добавената стойност за процесните данъчни периоди.

По делото са приети писмените доказателства, представени с административната преписка и допълнително приобщените в хода на съдебното производство.

Съобразявайки изложените от органите по приходите мотиви за постановяването на оспорения акт, както и фактите, установяващи се от доказателствата по делото, настоящият съдебен състав намира жалбата за основателна.

Същността на отговорността по чл. 19 от ДОПК се състои във вменяване на задължение на едно лице да заплати дължими данъци или задължителни осигурителни вноски на друго лице (отговорност за чужд дълг). Целта на производството е това вземане да се насочи освен към задълженото лице и към трети лица. Преценката за законосъобразно ангажиране на отговорността на третото лице по същество касае анализ на визираните в чл. 19 - чл. 21 от ДОПК предпоставки за ангажиране на този вид особена отговорност, предвидена за трети лица - членове на органи на управление или управители на задължени лица по чл. 14, т. 1 и т. 2 от ДОПК. С разпоредбата на чл. 19 от ДОПК е създаден особен случай на лична отговорност, предвидена за трети лица – членове на органи на управление или управители на задължени лица по чл. 14, т. 1 и т. 2 от ДОПК. В цитираната разпоредба са предвидени две хипотези, при наличието на чиито предпоставки следва да се ангажира

отговорността на третото лице. Фактическите състави по чл. 19 ДОПК не характеризират типична хипотеза на установително производство по глава петнадесета от ДОПК. С място на нормата – дял първи „Общи правила“, глава четвърта „Задължени лица“, логическото и граматическото тълкуване на разпоредбите, обективиращи фактическите състави на института води до извода, че се касае за субсидиарна отговорност на специален субект по отношение на вземане, което има публичен характер. За разлика от установителните производства по глава XV ДОПК, в които органите по приходите изискват задължените лица да установят изгодни за себе си факти и обстоятелства, в хипотезата, при която се реализира отговорност по реда на чл. 19 от ДОПК за съответното физическо лице, всички факти и обстоятелства от предвидените в нея фактически състави следва да се установят по несъмнен начин още в хода на ревизията - чл. 170, ал. 1 от АПК, вр. с § 2 от ДОПК. Съгласно практиката на Върховният административен съд законосъобразното ангажиране на отговорността по чл. 19, ал. 2 ДОПК изисква същата да е за задължения на лицето по чл. 14, т. 1 и т. 2, които са реално възникнали и вследствие поведението на субекта на отговорността в периода след възникването им и преди изтичане на срока за плащането им е възникнала невъзможност да бъдат платени. За да се носи отговорност следва да е налице недобросъвестно извършване на плащания в натура или пари от имуществото на задълженото лице по чл. 14, т. 1 и т. 2 ДОПК, представляващи скрито разпределение на печалбата или дивидент, респективно да е налице отчуждаване на имущество на задълженото лице безвъзмездно или по цени, значително по-ниски от пазарните, вследствие на което имуществото на задълженото лице да е намаляло и по тази причина да не са изплатени данъци или задължителни осигурителни вноски. Доказателствената тежест за установяване на всички кумулативни предпоставки по чл. 19, ал. 1 и ал. 2 ДОПК е на органите по приходите на основание чл. 170, ал. 1 АПК, във връзка с § 2 от ДР на ДОПК. /в този смисъл решение № 9906 от 27.06.2019 г. на ВАС по адм. дело № 14624/2018 г./

Приложението на разпоредбата на чл. 19, ал. 2 ДОПК предполага изследване на следните елементи от отговорността на третото лице:

1. Субект на отговорността - управител, член на орган на управление, прокурист, търговски представител, търговски пълномощник.
2. Наличие на задължение на лице по чл. 14, т. 1 или 2 ДОПК.
3. Извършване на определено действие - а/ извършване на плащания в натура или в пари от имуществото на задълженото лице, представляващи скрито разпределение на печалбата или дивидент; б/ отчуждаване на имущество, включително предприятието, на задълженото лице безвъзмездно или по цени, значително по-ниски от пазарните; в/ извършване на действия, свързани с обременяване с тежести на имуществото на задълженото юридическо лице за обезпечаване на чужд дълг и то бъде осребрено в полза на третото лице.
4. Действието следва да е извършено недобросъвестно - лицето, което го е извършило, да е знаело за наличието на публични задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски и да е извършило действието с цел намаляване на имуществото на задълженото юридическо лице.

5. Причинно-следствена връзка между извършеното действие, намаляване на имуществото на задълженото лице и невъзможността да бъдат погасени задължения.

6. Граници на отговорността - отговорността за непогасените задължения по ал. 2 и 3 е до размера на извършените плащания, съответно до размера на намалението на имуществото (в този смисъл е и Тълкувателно решение № 5 от 29.03.2021 г. на ВАС).

Настоящият състав приема, че Ж. Р. за периода от 22.02.2012 г. до 16.10.2014 г. е бил управител и собственик на 50% от капитала на Г. 20М ООД. В този смисъл той е годен субект на отговорността по чл. 19, ал. 2 ДОПК и първата предпоставка от фактическия състав на тази разпоредба е налице. Налице е и втората предпоставка - наличие на задължение на лице по чл. 14, т. 1 или 2 ДОПК, доколкото от доказателствата по делото се установява, че на Г. 20М ООД с РА №Р-22221415002149-091-001/23.02.2016 г. са определени задължения на дружеството за ДДС в размер на 422 726,74 лв., ведно със съответните лихи. Установените задължения за периода от 02.04.2012 г. до 30.09.2014 г., за периода през който управител на Г. 20М ООД е Ж. Р. са 101 461,79 лв. Този РА не е обжалван по административен ред и е влязъл в сила. Освен това при повторната ревизия е констатирано, че за събиране на посочените задължения през 2016 г. в ТД на НАП С. е образувано изпълнително дело №160142375/2016 г., което е прекратено на основание чл. 225, ал. 1, т. 4 от ДОПК поради несъбираемост на задълженията и липса на имущество, от което фискът да се удовлетвори.

Между страните не е налице спор и по отношение на факта, че Ж. Р. е теглил на каса сумите, постъпили по банковата сметка на дружеството през целия период, през който е бил управител, а именно от м. 04.2012 г. до м. 09.2014 г., като за 2012 г. са изтеглени общо 186 867,53 лв. в брой, за 2013 г. са изтеглени общо 157 695,65 лв. и за 2014 г. са изтеглени общо 73 340,60 лв.

Във връзка с това са и твърденията на органите по приходите, а именно че доколкото жалбоподателят не е декларирал дивиденди, получени от Г. 20М ООД, е налице отчуждаване на имущество под формата на парични средства, което представлява скрито разпределение на печалбата. Развити са доводи, че в случая конкретно липсват доказателства, че: изтеглените парични средства от БАНКА П. БЪЛГАРИЯ АД са постъпили в касата на дружеството и са използвани за обичайната му стопанска дейност; не е предоставена информация относно местонахождението на счетоводните документи, което е възпрепятствало ревизиращите да извършат проверка на място на оригинална счетоводна и търговска документация.

В този смисъл съдът приема, че спорен по делото е въпросът за установена отговорност на управител в хипотезата на чл. 19, ал. 2, т. 1 ДОПК – за недобросъвестно извърши плащания в пари от имуществото на задълженото лице, представляващи скрито разпределение на печалба.

Неправилно в случая органите по приходите са приели, че са налице доказателства за парично плащане от имуществото на дружеството, което представлява скрито разпределение на печалба. Този факт подлежи на пълно и главно доказване от страна на органите по приходите при издаването на ревизионния акт по чл. 21, ал. 1 ДОПК. Съгласно § 1, т. 5, б. „а“ от ДР на ЗКПО

скрито разпределение на печалба са сумите, несвързани с осъществяваната от данъчно задълженото лице дейност или превишаващи обичайните пазарни нива, начислени, изплатени или разпределени под каквато и да е форма в полза на акционерите, съдружниците или свързани с тях лица, с изключение на дивидентите по „а“ и „б“ от допълнителните разпоредби на същия закон, които се отнасят до доходи от акции и дялови участия и начислени разходи за лихви. Скрито разпределение на печалбата са сумите, несвързани с осъществяваната от данъчно задълженото лице дейност или превишаващи обичайните пазарни нива, начислени, изплатени или разпределени под каквато и да е форма в полза на акционерите, съдружниците или свързани с тях лица. Органите по приходите, чиято е доказателствената тежест, не са ангажирали никакви доказателства в този смисъл.

Липсват доказателства, в това число и косвени такива, че парична сума в размера на процесната е постъпвала под каквато и да е форма в патримониума на ревизираното физическо лице или че е налице нарастване на неговото лично имущество.

Липсата на документи за разходи, свързани с дейността на дружеството, само по себе си не представлява скрито разпределение на печалба по смисъла на чл. 19, ал. 2 ДОПК във връзка с § 1, т. 5 от ДР на ЗКПО. Само поради факта, че сумата по банковата сметка не е налична към момента на образуваното изпълнително производство, не може да се приеме, че е извършено скрито разпределение на печалба в полза на Ж. Р., управител и собственик на 50% от капитала на Г. 20М ООД. Това не следва и единствено от факта, че жалбоподателят е имал спесимен да се разпорежда със средствата по банковата сметка на Г. 2 ОМ ООД и е бил лицето отговаряло за разпореждането с парични средства на дружеството. (В този смисъл Решение № 2909 от 4.03.2021 г. на ВАС по адм. д. № 10179/2020 г., Решение № 159/5.01.2018 г. на ВАС, по адм. дело № 5292/2017 г. и др.).

Доколкото, само от волята на привлеченото към отговорност лице е зависело да вземе решение за погасяване на паричните задължения с наличното и достатъчно имущество на дружеството, то следва да се отбележи, че в случая не е било налице познание за наличието на такива към момента на теглене /в периода 2012 г. - 2014 г. / на парични средства от БАНКА П. БЪЛГАРИЯ АД от страна на Ж. Р.. Същите са установени с РА №Р-22221415002149-091-001/23.02.2016 г., издаден във връзка с ревизионното производство, иницирано с издаването на ЗВР № Р-22221415002149-020-01/31.03.2015 г., т.е. в момент, в който жалбоподателят вече не е бил управител на Г. 20М ООД, считано от 17.10.2014 г. В този смисъл може да се направи заключение, че у лицето не е съществувало познание за налични и изискуеми публични задължения към момента на извършване на намаляващите имуществото на главния длъжник действия.

Следва да се посочи, че в РА са изложени твърдения, че Ж. Р. е знаел, че са възникнали данъчни задължения в резултат на ревизията на Г. 20М ООД и е избягнал заплащането им и това е основание да се счита, че е действал недобросъвестно. Във връзка с това съдът приема, че за отговорността по чл. 19, ал. 2 ДОПК действията на управителя следва да са извършени

недобросъвестно. Това означава, че лицето, което ги е извършило, е знаело за наличието на публични задължения за данъци и е извършило действието с цел намаляване на имуществото на задълженото юридическо лице. Предвид гореизложеното, обаче не може да се приеме, че са налице доказателства за такова поведение от страна на жалбоподателя.

На следващо място, според административния орган е налице причинно – следствена връзка между недобросъвестното плащане на пари от имуществото на юридическото лице и несъбираемостта на задълженията на Г. 20М ООД. Според ответника тя се е изразила в това, че действително процесните задължения са установени по основание и размер с РА №Р-22221415002149-091-001/23.02.2016 г., но те са възникнали по силата на закона към съответните данъчни периоди на 2012 г., 2013 г. и 2014 г. и са в пряка връзка с действията на Ж. Р. като управител на дружеството, включително сключените от него сделки, изборът на контрагенти, управлението на паричните потоци и касовите наличности.

В случая съдът приема, че не са налице безспорни доказателства за наличието на причинно-следствена връзка между действията на Ж. Р., в качеството му на управител на Г. 20М ООД и невъзможността на дружеството да заплати своите задължения към държавата. Действително не е спорно, че посочените в РА парични суми са теглени от банковата сметка на дружеството от жалбоподателя, но това не означава, че не са използвани за дейности, които са свързани с предмета на дейност на Г. 20М ООД. Единствено поради липсата на документи за разходи, свързани с дейността на дружеството не може да се презюмира и тяхната липса от касата на дружеството.

За да се приеме, че е доказана причинно – следствената връзка между действията на Ж. Р., в качеството му на управител, и последвалата невъзможност на дружество Г. 20М ООД да покрие публичните си задължения, е било необходимо да се извърши детайлен финансов анализ на дружеството. Само при детайлен анализ на финансовото състояние на дружеството е възможно да се достигне до извод за това, че жалбоподателят умишлено е извършил твърдените действия с цел намаляване на имуществото на задълженото юридическо лице.

С оглед гореизложеното РА е незаконосъобразен и по отношение на установените задължения за лихви.

При този анализ съдът приема, че оспореният ревизионен акт е издаден от компетентни органи по приходите, при спазване на изискванията за форма и съдържание, в изпълнение на предвидените в ДОПК процесуални правила, но в нарушение на материалния закон и подлежи на отмяна.

От страна на процесуалния представител на жалбоподателя не е заявено искане за присъждане на разноски, поради което такива не се дължат и не следва да бъдат присъждани.

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София – град, Трето отделение, 16 – ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Ж. Г. Р., Ревизионен акт № Р-22002219001104-091-001/06.02.2020 г., издаден от П. Т. П., началник сектор „Ревизии“ при дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., орган, възложил ревизията и Е. Б. М. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП - С. – ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 455 от 23.03.2020 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при Централно управление на Националната агенция за приходите – С., с който е ангажираната отговорност по чл. 19 от ДОПК за невнесени задължения на дружеството Г. 20М ООД, ЕИК[ЕИК], за данък върху добавената стойност в общ размер на 72 769,47 лв. и лихви общо в размер на 48 812,66 лв.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

Съдия: